

7. Ukaz Prezydenta Ukrainy «Pro Tsili staloho rozvytku Ukrainy na period do 2030 roku». (2019). [Decree of the President of Ukraine "On the Sustainable Development Goals of Ukraine for the period until 2030"]. № 722/2019 dated September 30, 2019. Available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/722/2019#Text>.

8. *Shynkaruk, V.I.* (2002). *Filosofs'kyj entsyklopedychnyj slovnyk*. [Philosophical encyclopedic dictionary]. Abrys. Kyiv. Ukraine.

Abstract.

Grynevych L., Sobolev V. Theoretical and methodological aspects of formation communication system of public administration.

The article establishes the need for the formation of a system of administrative communications to ensure the coordination of activities of subjects of state, municipal, public authorities, and mass media in the management of social processes. It has been proven that the formation of effective public communication, the communicative complex of the public power subsystem, is possible by reforming the public administration system. The theoretical and methodological principles of forming the administrative communications system were defined, and its structural and functional model was developed. Emphasis is placed on the theoretical description of the communicative process in modern scientific discourse, which uses various, and sometimes mutually exclusive, hypotheses, positions, and approaches; quite often, communication as a process is considered a relatively narrow sphere of human activity, and the application of the used models for local self-government seems problematic. Attention is paid to the fact that in the conditions of public administration reform in Ukraine, one of the urgent tasks is the modernization of the public communications system, bringing it closer to the standards of the EU and leading countries of the world, building an effective model of communication activities of state authorities. The subject and methods of communicative interaction of social subjects implementing communicative public policy are defined. The importance of communication in state administration and local self-government is also proven by its (communication) feature, which is a reliable and constant supplier of valuable information, which is then used in the management process. Public administration communications should be considered as a set of subsystems of informational and motivational interactions. It is noted that, in general, it is appropriate to define the communication system of public administration as mutually agreed complexes of communicative horizontal and vertical, internal and external, formal and informal interactions of subjects of public space (bodies, organizations, institutions, and representatives of state, self-governing, public, media authorities and citizens) at the central, regional and local levels, thanks to which the coordination of the activities of the subjects regarding the management of social processes is achieved.

Keywords: communicative interaction, communicative strategy, public administration bodies, state administration, mass communication media, civil society institutions, communicative system of public administration, local self-government.

Стаття надійшла до редакції 16.12.2023 р.

Бібліографічний опис статті:

Гриневич Л.В., Соболев В.Г. Теоретико-методологічні аспекти становлення комунікативної системи публічного управління. Актуальні проблеми інноваційної економіки та права. 2024. № 1. С. 58-62.

Grynevych L., Sobolev V. Theoretical and methodological aspects of formation communication system of public administration. Actual problems of innovative economy and law. 2024. No. 1, pp. 58-62.

УДК: 351.083; JEL classification: D73
DOI: <https://doi.org/10.36887/2524-0455-2024-1-13>

СМІГУНОВА Олена Вікторівна¹, кандидат економічних наук, доцент, <https://orcid.org/0000-0002-9660-3361>
БОГОМОЛОВА Катерина Сергіївна², кандидат економічних наук, доцент, <https://orcid.org/0000-0002-1042-825X>
КРІЧФАЛУШИЙ-СТЕПАНОВА Крістіна Михайлівна¹, кандидат юридичних наук, старший науковий співробітник відділу економіки, менеджменту та трансферу інновацій, <https://orcid.org/0009-0002-2993-5048>

РОЗБУДОВА ПРИНЦИПУ ДОБРОЧЕСНОСТІ НА ПУБЛІЧНІЙ СЛУЖБІ

Смігунова О.В., Богомолова К.С., Крічфалуший-Степанова К. М. Розбудова принципу доброчесності на публічній службі.

В статті розглянуто зміст поняття «доброчесність» та здійснено спробу визначити спроможність закріпити принцип доброчесності на публічній службі України в контексті боротьби з корупцією. Виступаючи одним з головних принципів публічної служби в країнах Європейського Союзу, доброчесність лежить в основі формування та розвитку компетенції лідерства. В демократичному суспільстві є затребуваними професійні висококваліфіковані публічні службовці, що відповідають одночасно і вимогам моралі. В останні роки поняття доброчесності розглядають поряд з поняттям корупції, дослідження якої в Україні за методикою Transparency International дозволило визначити чітко сформульований суспільний запит на розширення демократичних свобод. Офіс доброчесності Національного агентства з питань запобігання корупції має на меті просвітництво у сфері запобігання корупції шляхом реалізації ефективних методик навчання доброчесності, створення відповідного інструментарію для активних громадян.

Ключові слова: доброчесність, лідерство, CPI, професійна етика, публічна служба.

Постановка проблеми у загальному вигляді. Реформи публічної служби в європейських країнах мали на меті формування механізмів демократичного прозорого управління державою та етичного регулювання публічної служби, в основу якого покладено пріоритети загальнолюдських цінностей. Моральним поняттям, що поєднує обов'язок, відповідальність та індивідуальне освоєння моральних цінностей є «доброчесність».

Тобто, доброчесність відображає суб'єктивну форму моралі й характеризує результат прояву в поведінці особистості певних стійких позитивних моральних якостей.

Значний вплив на сумлінність публічних службовців під час виконання службових обов'язків справляють етичні, психологічні аспекти та соціально-правові фактори, адже посадовець приймає рішення на основі власного досвіду,

¹Інститут тваринництва Національної академії аграрних наук України,

²Державний біотехнологічний університет

психологічного ставлення до виконуваної роботи, а також керуючись особистими переконаннями та особистим соціальним та фінансовим становищем.

За результатами вимірювання доброчесності, що було здійснене в рамках опитування «Публічна служба: Ваша точка зору», в якому взяли участь державні службовці та посадові особи місцевого самоврядування, визначено, що близько 60% з них вважають, що з початку повномасштабних воєнних дій в українському суспільстві зріс запит на доброчесну поведінку [1]. Такий стан обумовлює необхідність аналізу перспектив прийняття цінностей доброчесності в українському суспільстві та можливостей використання міжнародного досвіду розбудови доброчесності як основи демократичного управління державою.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Морально-етичні аспекти діяльності органів публічної служби України висвітлені в працях низки вітчизняних науковців, з-поміж яких варто відзначити О. Антонову, Т. Василевську, Н. Гавкалову, Б. Гаєвського, М. Рудакевич, Н. Сорокіну та ін. Проте проблема розбудови доброчесності та формування відповідної культури на публічній службі потребує подальшого осмислення з урахуванням сучасних тенденцій розвитку держави та суспільства.

Формулювання цілей статті (постановка завдання). Метою статті є аналіз змісту поняття «доброчесність» та спроможності закріплення принципу доброчесності на публічній службі в контексті боротьби з корупцією.

Виклад основного матеріалу дослідження. Ключовою компетентністю посадовців вищих органів управління країн ЄС та Європейській Комісії визначено лідерство, що, за результатами дослідження Нідерландського інституту державного управління, включає сім компетенцій, з-поміж яких – доброчесність (чесність, прозорість, підзвітність, відданість справі) [2, с. 36]. Також доброчесність є одним із ключових принципів публічної служби в країнах ЄС.

Згідно закону України «Про державну службу» принцип доброчесності включено в перелік принципів державної служби та визначено як спрямованість дій державного службовця на захист публічних інтересів та відмова державного службовця від превалювання приватного інтересу під час здійснення наданих йому повноважень [3].

Категорія «доброчесність» має два складники – «добро» та «чесність», які в демократичних суспільствах виступають базовими принципами діяльності службовців. Згідно з нормами сучасного законодавства сучасний публічний службовець має бути добрим службовцем щодо громадян, яким надає публічні послуги, та чесним щодо реалізації своїх посадових обов'язків, особливо якщо вони пов'язані з розподілом фінансування. Призначенням публічного службовця в демократичній країні є служба суспільному благу, що вимагає наявності у нього чеснот, здатних одночасно відповідати як вимогам моралі, так і вимогам професійної діяльності [4].

У кодексі етики Ради Європи [5] відображені різні аспекти поняття «доброчесність». Особиста доброчесність визначається як наявність у

особистості безумовного і стійкого обов'язку щодо моральних цінностей та зобов'язань. У психологічному й етичному аспекті доброчесність трактується як цілісність і міцна узгодженість якостей особистості, що передбачають сумісність компетенцій, цінностей, інтересів, звичок і мотивації індивіда. В контексті реалізації професійної поведінки доброчесність передбачає наявність і дотримання розроблених правил, які регулюють упровадження професійних стандартів в установах, органах влади та організаціях. Загалом доброчесність означає цілісність, нерозділеність, чистоту манер, чесність та визначається як здатність зберігати особисту гідність і не порушувати гідності інших.

У рекомендаціях, наданих Організацією економічного співробітництва та розвитку (OECD), поняття доброчесності в державному секторі (public integrity) визначене як «не лише моральне питання, це також про підвищення продуктивності економіки, ефективності державного сектору, інклюзивності суспільства й економіки. Ідеться про відновлення довіри не тільки до уряду, а й до державних установ, регуляторів, банків та корпорацій» [6].

Доброчесність як моральний принцип державного службовця має відображатись не лише в процесі безпосереднього виконання посадових обов'язків, але має бути способом життя, що проявляється поза межами службової діяльності. Останнім часом поняття «доброчесність» вживають у контексті боротьби, протидії чи запобігання корупції.

Серед найпоширеніших корупційних ризиків у сфері публічної служби основними є нечесність державних службовців; виникнення конфлікту інтересів; недостатній рівень контролю з боку керівництва; наявність свободи розсуду [6, с. 56].

Зокрема, у 2006 р. було затверджено Концепцію подолання корупції в Україні «На шляху до доброчесності» (Указ Президента України, № 742 від 11.09.2006 р.), на зміну якій було запроваджено дію Указу Президента «Про Національну антикорупційну стратегію на 2011 – 2015 рр.» (№ 1001 від 21.10.2011 р.). У 2010 р за методологією міжнародної організації Transparency International було реалізоване дослідження «Національна система доброчесності – оцінювання України», що стосувалось визначення спроможності ефективно здійснювати діяльність, пов'язану з протидією корупції; прозорості та підзвітності; ролі у запобіганні корупції та забезпеченні належного врядування. Дослідження проводилось як на рівні державних інституцій, так і політичних партій, громадянського суспільства, засобів масової інформації та бізнес-структур [7].

Transparency International визначає політичну доброчесність таким чином: «Політична доброчесність це постійне здійснення політичної влади в суспільних інтересах, незалежно від приватних інтересів, а також відмова від використання влади для підтримки власного багатства й становища посадовця» [8].

Методика, запропонована Transparency International у 1995 р., полягає у визначенні сприйняття корупції, що формується за результатами

досліджень авторитетних міжнародних установ і дослідницьких центрів та охоплює сприйняття корупції в публічному секторі експертами, зокрема: хабарництво; розкрадання публічних коштів; кумівство на державній службі; захоплення держави; здатність уряду впроваджувати механізми забезпечення доброчесності; ефективне переслідування корупціонерів; надмірна бюрократія; наявність відповідних законів про розкриття фінансової інформації, запобігання конфлікту інтересів та доступ до інформації; забезпечення захисту викривачів, журналістів та слідчих [9].

Індекс характеризує обернену залежність між існуванням у країні демократичних свобод й політичної доброчесності та рівнем корупції в ній. оцінювання проводиться за 100-бальною шкалою, де 0 балів характеризує абсолютну корумпованість державних установ, а 100 балів – відсутність корупції в суспільному житті країни.

Transparency International формулює глобальні та універсальні (за результатами досліджень) рекомендації урядам держав, що мають сприяти протидії корупції.

Щодо дослідження рівня корупції в Україні, то за останні 10 років індекс сприйняття корупції (CPI) зріс на 8 балів та становив у 2022 р. 33 бали – найвищий показник країни за часів реалізації оновленої методології (рис. 1) [9]. Однак варто зауважити, що під час розрахунку CPI-2022 не були враховані гучні антикорупційні розслідування (січень 2022 р.), які мають бути враховані під час розрахунку індексу у 2023 р., адже суспільство сформулювало на це запит [10].

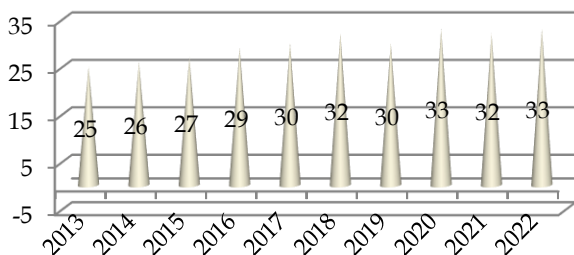

Рис. 1. Динаміка індексу сприйняття корупції в Україні у 2013 – 2022 рр.

Результати України були визначені на основі 8 досліджень, в одному з яких (World Economic Forum Executive Opinion Survey 2021, що стосувалось дослідження бізнесу), відбулось значне зростання показника; одному (The PRS Group International Country Risk Guide 2022, що досліджувало корупцію в політичній системі) – незначне зниження; а в інших шести результати не змінилися.

За результатами досліджень CPI у 2021 р. Transparency International Ukraine, було надано 5 конкретних рекомендацій: ухвалення державної Антикорупційної стратегії та програми з її імплементації; мінімізація ризиків ухвалення законопроектів, які виводять закупівлі з-під дії Закону України «Про публічні закупівлі»; забезпечення прозорого обліку державної власності та продовження курсу на приватизацію; завершення конкурсів і обрання професійних, незалежних і доброчесних керівників органів антикорупційної екосистеми – Спеціалізованої антикорупційної

прокуратури (САП), Національне агентство України з питань виявлення, розшуку та управління активами, одержаними від корупційних та інших злочинів (АРМА) та Національного антикорупційного бюро (НАБУ); реалізація реформи конституційного правосуддя. Перші 4 були виконані частково, остання – не виконана зовсім.

Що стосується рекомендації на 2022 р. завершити конкурси й обрати професійних, незалежних і доброчесних керівників САП, НАБУ та АРМА, то було обрано та призначено лише керівника САП. До етапу практичних завдань та співбесід дійшли 22 претендента на посаду керівника НАБУ, а щодо АРМА то затягування пов'язане значною мірою з невідповідністю претендентів критеріям доброчесності та належної професійності.

За результатами дослідження 2022 р. сформуовано 4 конкретних рекомендації на 2023 р., що мають допомогти знизити ризик корупції: завершити конкурси й обрати професійних, незалежних і доброчесних керівників органів антикорупційної екосистеми: АРМА, НАБУ та Національного агентства з питань запобігання корупції (НАЗК); провести реформу конституційного правосуддя; відкрити дані, де це можливо і не шкодить інтересам безпеки та оборони, відновити е-декларування та їх перевірку НАЗК, звітування політичних партій, діяльність органів, який обмежили через війну (окрім очевидних і обґрунтованих винятків); використовувати електронну систему Prozorro для закупівель відновлення України після російського вторгнення, забезпечити їх ефективний контроль та моніторинг.

Щодо власних соціологічних досліджень, то за даними Дев'ятнадцятого загальнонаціонального опитування, проведеного у 2022 р. соціологічною групою «Рейтинг» у 2022 р. [11], у якому взяли участь 1000 респондентів, 34% з них вважали, що ситуація у сфері свободи слова і демократії покращилася, 12% – погіршилася, а половина – не відчували змін; ситуація в боротьбі з корупцією не змінилася для 46% опитаних, покращилася – для 22%, погіршилась – для 17%. Започаткування в 2014 р. в Україні антикорупційної реформи було спричинене Революцією Гідності, коли показник CPI України становив 26 балів. Найнижчим CPI України був у 2013 р. – 25 балів.

У 2020 р Національним агентством з питань запобігання корупції створено Офіс доброчесності, на який покладено місію просвітництва у сфері запобігання корупції. Офіс у взаємодії з партнерами реалізує освітні ініціативи, які спрямовані на забезпечення доброчесності як норми суспільного життя в країні. З цією метою разом з антикорупційною енциклопедією офіс розробив ефективні й сучасні методики навчання доброчесності та узагальнив інструментарій, що може використовуватись усіма активними громадянами.

За даними матеріалів аналітичної платформи VoxUkraine [12], 70-80% чи навіть більше респондентів, що в різні часи брали участь в опитуваннях щодо корупції в органах державного управління в 1998 – 2022 рр., оцінювали корупцію в Україні як високу або досить високу, а також називають корупцію

в числі трійки основних проблем для країни та пов'язують її переважно з високопосадовцями (центральною владою). Водночас толерантність до корупції майже завжди була досить високою – близько 60% респондентів знаходили виправдання корупційним діям, з-поміж яких висока частка – молодь. Лише воєнні дії змусили українців переглянути свої погляди на зазначену проблему. Толерантність до корупції знизилась більш ніж на 20% і, що ми вважаємо особливо цінним і бачимо, що в суспільстві посилюється розуміння власної відповідальності за боротьбу з корупцією.

У державному управлінні дотримання принципу доброчесності обумовлене наявністю та дієвістю відповідного законодавства. Крім того, як зазначено в Антикорупційній стратегії на 2021 – 2025 рр. [13], в органах публічної влади запроваджено таку систему оплати праці, що дозволяє враховувати класифікацію посад та здійснювати преміювання залежно від особистого внеску службовця в загальний результат роботи органу. Гідна та прогнозована оплата праці є інструментом, що дозволяє залучати та утримувати доброчесний, професійний та мотивований штат публічних службовців.

Значною мірою доброчесність формується у процесі освіти, виховання (в т.ч. самовиховання) особистості. Функція організації навчання у сфері запобігання корупції значною мірою виконується Національним агентством з питань державної служби, яке реалізує, зокрема програми підвищення кваліфікації щодо впровадження політики доброчесності в сфері реалізації суспільних функцій

держави. З 2020 р. реалізацією освітніх ініціатив для поширення доброчесності займається Офіс доброчесності Національного агентства з питань запобігання корупції, команда якого своїм завданням вбачає зробити доброчесність суспільною нормою. Вагома роль відводиться громадським організаціям, які в ході антикорупційної діяльності перевіряють кандидатів на вакантні посади публічної служби на предмет доброчесності.

Доброчесність як моральна якість та чеснота особистості має стати справжнім критерієм елітності. Важливими ціннісними складниками доброчесності публічного службовця є патріотизм (відданість народові), порядність (чесність, справедливість, стриманість, дисциплінованість, сумлінність), відповідальність, гідність та повага до гідності інших людей [4]. Розбудова та утвердження принципу доброчесності на публічній службі потребує цілеспрямованого об'єднання зусиль законодавців, громадськості та самих посадовців.

Висновки та перспективи подальших досліджень. Реалізація принципу доброчесності дозволяє забезпечити формування професійної, неупередженої, ефективної публічної служби, орієнтованої на задоволення інтересів суспільства і держави. Реформи у сфері державної служби та у сфері протидії корупції, що почали реалізовуватись після Революції гідності, певною мірою стали відображенням прагнення українського суспільства до формування високих стандартів доброчесності, професійної етики на публічній службі та в період повномасштабної війни набули особливого значення.

Література.

1. У рамках Форуму з доброчесності обговорили актуальні антикорупційні тренди. URL: <http://surl.li/otffr>.
2. Сприяння розбудові принципів доброчесності та належного врядування Роздуми та найкращі практики для державних установ. URL: <https://public-integrity-ukraine.org/wp-content/uploads/2021/04/Integrity-guidelines-UKR-Promoting-Integrity-and-Good-Governance-manual-.pdf>.
3. Про державну службу: Закон України № 889-VIII від 10.12.2015 р. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/232show/889-19>.
4. Сорокіна Н.Г. Доброчесність як необхідна морально-етична складова діяльності публічного службовця. *Jurnalul juridic national: teorie și practică National law journal: theory and practice*. 2017. № 5 (27). С. 39-42.
5. Рекомендація No. R (2000) 10 Комітету Міністрів державам-членам: Щодо кодексів поведінки держслужбовців, яку прийнято на 106 сесії Комітету Міністрів Ради Європи. URL: [https://www.acrc.org.ua/ua/reports/library/all/rekomendacziya-no.-r-\(2000\)-10-komitetu-ministriv-derzhavam-chlenam:-shhodo-kodeksiv-povedinki-derzhsluzhbovcziv,-yaku-prijnyato-na-106-sesiyi-komitetu-ministriv-radi-evropi.html](https://www.acrc.org.ua/ua/reports/library/all/rekomendacziya-no.-r-(2000)-10-komitetu-ministriv-derzhavam-chlenam:-shhodo-kodeksiv-povedinki-derzhsluzhbovcziv,-yaku-prijnyato-na-106-sesiyi-komitetu-ministriv-radi-evropi.html).
6. Recommendation on Public Integrity. URL: <https://www.oecd.org/gov/ethics/recommendation-public-integrity/>.
7. Національна система доброчесності-2011. URL: <https://ti-ukraine.org/research/otsinyuvannya-natsionalnoji-systemy-dobrochesnosti/>.
8. Integrity. URL: <https://www.transparency.org/en/corruptionary/integrity>.
9. Індекс сприйняття корупції-2022. URL: <https://cpi.ti-ukraine.org/#/>.
10. Що означають результати CPI України в контексті війни? URL: <https://cpi.ti-ukraine.org/>.
11. Дев'ятнадцяте загальнонаціональне опитування. Підсумки року. Очікування від майбутнього 2022. URL: https://ratinggroup.ua/research/ukraine/nineteenth_national_survey_results_of_the_year_expectations_for_the_future_november_20-21_2022.html.
12. Сологуб І. Доброчесність та ставлення до корупції серед українських учнів. 2023. URL: <https://voxukraine.org/dobrochesnist-ta-stavlennya-do-koruptsiyi-sered-ukrayinskyh-uchniv>.
13. Про засади державної антикорупційної політики на 2021-2025 роки. Закон України № 2322-IX від 20.06.2022 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2322-20#Text>.

References.

1. U ramkakh Forumu z dobrochesnosti obhovoryly aktual'ni antykoruptsijni trendy. [Current anti-corruption trends were discussed as part of the Integrity Forum]. Available at: <http://surl.li/otffr>.
2. Spriyanni rozbudovi pryntsyviv dobrochesnosti ta nalezhnoho vriaduvannya Rozdumy ta najkraschi praktyky dlia derzhavnykh ustanov. [Promoting the development of principles of integrity and good governance Reflections and best practices for public institutions]. Available at: <https://public-integrity-ukraine.org/wp-content/uploads/2021/04/Integrity-guidelines-UKR-Promoting-Integrity-and-Good-Governance-manual-.pdf>.
3. Pro derzhavnu sluzhbu: Zakon Ukrainy. (2015). [On civil service: Law of Ukraine]. № 889-VIII dated December 10, 2015. Available at: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/232show/889-19>.

4. Sorokina, N.H. (2017). «Integrity as a necessary moral and ethical component of a public servant's activity». *Jurnalul juridic national: teorie și practică National law journal: theory and practice*. № 5 (27). pp. 39-42.
5. Rekomendatsiia No. R (2000) 10 Komitetu Ministriv derzhavam-chlenam: Schodo kodeksiv povedinky derzhsluzhbovtziv, iaku pryjniato na 106 sesii Komitetu Ministriv Rady Yevropy. [Recommendation No. R (2000) 10 of the Committee of Ministers to the member states: Regarding the codes of conduct of civil servants adopted at the 106th session of the Committee of Ministers of the Council of Europe]. Available at: [https://www.acrc.org.ua/ua/reports/library/all/rekomendacziya-no-r-\(2000\)-10-komitetu-minstriv-derzhavam-chlenam:-shhodo-kodeksiv-povedinki-derzhsluzhbovcziv,-yaku-prijnyato-na-106-sesii-komitetu-minstriv-radi-evropi.html](https://www.acrc.org.ua/ua/reports/library/all/rekomendacziya-no-r-(2000)-10-komitetu-minstriv-derzhavam-chlenam:-shhodo-kodeksiv-povedinki-derzhsluzhbovcziv,-yaku-prijnyato-na-106-sesii-komitetu-minstriv-radi-evropi.html).
6. Recommendation on Public Integrity. Available at: <https://www.oecd.org/gov/ethics/recommendation-public-integrity/>.
7. Natsional'na systema dobrochesnosti-2011. [National integrity system-2011]. Available at: <https://ti-ukraine.org/research/otsynuvannya-natsionalnoji-systemy-dobrochesnosti/>.
8. Integrity. Available at: <https://www.transparency.org/en/corruptionary/integrity>.
9. Indeks spryjniattia koruptsii-2022. [Index of perception of corruption-2022]. Available at: <https://cpi.ti-ukraine.org/#/>.
10. Scho oznachaiut' rezul'taty SRI Ukrainy v konteksti vijny? [What do the results of the SRI of Ukraine mean in the context of the war?]. Available at: <https://cpi.ti-ukraine.org/>.
11. Dev'iatnadtsiate zahal'nonatsional'ne opytuvannya. Pidsumky roku. Ochikuvannya vid majbutn'oho 2022. [Nineteenth national survey. Results of the year. Expectations for the future 2022]. Available at: https://ratinggroup.ua/research/ukraine/nineteenth_national_survey_results_of_the_year_expectations_for_the_future_november_2021_2022.html.
12. Solohub, I. (2023). Dobrochesnist' ta stavlennia do koruptsii sered ukrains'kykh uchniv. [Integrity and attitude to corruption among Ukrainian students]. Available at: <https://voxukraine.org/dobrochesnist-ta-stavlennya-do-koruptsiyi-sered-ukrayinskykh-uchniv>.
13. Pro zasady derzhavnoi antykoruptsijnoi polityky na 2021-2025 roky. Zakon Ukrainy. (2022). [On the foundations of the state anti-corruption policy for 2021-2025. Law of Ukraine]. № 2322-IX dated June 20, 2022. Available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2322-20#Text>.

Abstract.

Smihunova O., Bogomolova K., Krichfalushii-Stepanova K. Development of the principle of integrity in public service.

The article examines the meaning of the concept of "integrity". It attempts to determine the ability to establish the principle of integrity in the public service of Ukraine in the context of the fight against corruption. Acting as one of the main principles of public service in the European Union countries, integrity is the basis of the formation and development of leadership competence. In a democratic society, professional, highly qualified public servants who meet the requirements of morality are in demand. From the point of view of the implementation of professional behavior, integrity is manifested in the ability of an individual to comply with professional rules and standards. At the same time, the reflection of psychological and ethical aspects is the ability to implement professional competencies that are consistent with the system of personal qualities of an employee, habits, motives, etc. In a democratic society, integrity is seen as a way of life for a public servant. In recent years, the concept of integrity has been considered along with the concept of corruption, the study of which in Ukraine using the Transparency International methodology made it possible to identify a formulated public demand for the expansion of democratic freedoms. As a result of the anti-corruption reforms launched in Ukraine in 2014, the SRI indicator of Ukraine increased from 26 to 33 points. Virtue is the result of the individual's education and upbringing (including self-education). The integrity office of the National Agency for the Prevention of Corruption aims to provide education in the field of corruption prevention by implementing effective methods of teaching integrity and creating appropriate tools for active citizens. Public activists check candidates for vacant positions and contribute to forming a virtuous public service. A significant tool for building a virtuous public service is forming a decent and fair remuneration system for public servants. Development and approval of the principle of integrity in public service is possible under the condition of purposeful unification of efforts of legislators, the conscious public, and the officials themselves.

Key words: integrity, leadership, CPI, professional ethics, public service

Стаття надійшла до редакції 25.12.2023 р.

Бібліографічний опис статті:

Смігунова О.В., Богомолова К.С., Крічфалушій-Степанова К. М. Розбудова принципу доброчесності на публічній службі. Актуальні проблеми інноваційної економіки та права. 2024. № 1. С. 62-66.

Smihunova O., Bogomolova K., Krichfalushii-Stepanova K. Methodological foundations of state management of health care. Actual problems of innovative economy and law. 2024. No. 1, pp. 62-66.

УДК: 330.34:37.014.2; JEL classification: I21, I29, C40

DOI: <https://doi.org/10.36887/2524-0455-2024-1-14>

ГАО Юаньюань, викладач кафедри української мови, Сіанський університет іноземних мов, Сіань, Китай, <https://orcid.org/0000-0002-8236-083X>

ЖУРАВЕЛЬ Юлія Вікторівна, кандидат економічних наук, докторант Національного університету «Львівська політехніка», викладач Львівського державного коледжу харчової та переробної промисловості Національного університету харчових технологій, <https://orcid.org/0000-0003-4065-540X>

ОЗЕМБЛОВСЬКА Ірина Степанівна, вчитель математики середньої загальноосвітньої школи № 41 м. Львова, <https://orcid.org/0009-0009-8234-9516>

РОЛЬ ОСВІТИ У СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНИХ ПРОЦЕСАХ РОЗВИТКУ КРАЇНИ

Гао Ю., Журавель Ю.В., Озембловська І.С. Роль освіти у соціально-економічних процесах розвитку країни.

У сучасних умовах глобалізації, стрімкого розвитку науково-технічного прогресу та інформаційних технологій роль освіти як основного фактору соціально-економічного розвитку стає все більш вагомою. Освіта сприяє формуванню кваліфікованого трудового потенціалу, який є ключовим елементом в системі національної економіки. Вона виступає основою для

«АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ІННОВАЦІЙНОЇ ЕКОНОМІКИ ТА ПРАВА» № 1 / 2024

Всеукраїнський науковий журнал